

Na hlavní nádraží, kde jsme měli sraz, jsme měli dorazit nejpozději v 11,30. Já dorazil v 11,10 a byl jsem první. Jak jsem se později dozvěděl, Martin Horský (náš doprovod) tam stál už alespoň hodinu a půl. Předpokládal, že v 11,10 už nás tam většina bude, neboť přeci napsal NEJPOZDĚJI v 11,30. Já mu vysvětlil, že je naivní a že se lidé mohou vracet ze školy. On se velmi podivil tomu, že jsem byl ve škole.

V 11,30 už tam ale všichni (6 lidí) byli. Pamatuji si, že Martin jednou řekl „kurva“, ale už nevím proč. Co ale vím, je, že ho zaskočilo, že půl hodiny před odjezdem vlaku ještě není zobrazené nástupiště, ze kterého pojedou. U autobusů to tak prý je. Nevím, autobusy nejzdím. U našeho vlaku bylo navíc velkými písmeny napsáno (jako u jediného vypsaného) ODKLON, což nás trochu znervóznělo.

Každopádně jsme nastoupili do vlaku, o kterém Martin řekl, že v něm je Wi-Fi a zásuvky. Kluci nenašli ani jedno, tak hned začali vymýšlet, jak vymáhat od ČD peníze za to, že tyto služby nemohou najít. Martin jim vysvětlil, že pokud chtějí zásuvky, musí odhrnout závěs vedle okna.

V Hradci pro nás Martin koupil lístky na hradeckou MHD. Jsou to ještě takové ty starší, které se označují proděravěním tabulky s čísly. Tak jsme nastoupili prostředními dveřmi a Martin začal hledat označovač na jízdenky. Zjistil, že je v autobusu jen jeden (u řidiče) a tak se tam rázným krokem vydal. Poté s ním tento Pražan chvíli zápasil, než si uvědomil, jak se používá děrovací označovač na jízdenky. Velmi ho zaujalo, že všechny jím označené lístky mají proděravěná stejná čísla, a zajímalo ho, proč zrovna tato. O tom a o způsobech, jak na tuto otázku najít odpověď, se bavili celých zbývajících devět minut cesty autobusem.

Když jsme vystoupili, zjistili jsme, že kolem prostředních dveří jsou dvě cedulky, které říkají, že s „jízdenkou z „trafiky““ se smí nastupovat pouze předními dveřmi.

Nejprve jsme šli na FMI UHK, kde si nás napsali a dali nám startovní čísla. A tužky. A letáčky. A nevím, co ještě, já si vzal jen tu tužku.

Poté jsme se vydali směrem ke střední škole, na které jsme měli být ubytováni, abychom se ubytovali. Jenže jsme místo střední školy našli místní DDM, kam jsme se pokusili vejít. Naštěstí nás na to nějaký hodný pán upozornil.

Když jsme se konečně blížili k té střední škole, viděli jsme výpravu z nějakého jiného kraje (nebo to byl spojený Moravskoslezský a Olomoucký, nevím), jak vystupuje ze své vlastní Karosy C934 (myslím, vypadala jako Karosa C934, ačkoliv to mohla být nějaká trošku jiná).

Vešli jsme do budovy, která, troufám si říct, že stále, potřebuje nutně vyvětrat. Pán nás po třech rozdělil do pokojů. S Tomášem jsme měli být v přízemním pokoji ještě s Vojtěchem P., který se ale dopravoval sám za sebe. Ubytoval se již dříve, takže jsme neměli klíč. Ten jsme ale na vrátnici našli.

Pokoj byl celkem slušný: tři postele, tři židle (jako máme v I1), jeden stůl, koupelna. Zajímavé bylo okno – rozdělené do tří částí, z čehož pouze prostřední měla panty. Navíc se před ním příčně nacházela kovová tyč, která zajišťovala, že okno nešlo otevřít tak, aby vznikl otvor větší než 10 cm.

V koupelně byly dvě samolepky polo- až úplně nahých slečen.

Ubytovali jsme se cca ve 14,45, ale soutěž měla být zahájena až v 17,00. Martin tedy rozhodl, že nebudeme oxidovat na té střední škole, ale na FMI, kde je „relax zóna“. V té si téměř všichni vytáhli své počítače. Já tam s sebou (na FMI, na pokoji jsem měl ještě knihu) kromě telefonu nic neměl, tak jsem si odsedl a rozhodl se, že budu skládat báseň. Jako ponaučení si z toho беру, že bych asi neměl být básník.

Na zahájení se dělo, co by člověk normálně čekal. Organizátor ještě ztrapnil před všemi soutěžícími a dozory jednoho člověka z kategorie programování mikrořadičů, který v přihlašovacím formuláři zvolil, že použije místní počítač, což bylo v rozporu z propozicemi. Dále probíhala příliš dlouhá hádka o tom, že jistí soutěžící nevěří organizátorům ohledně toho, že jimi nebudou prozkoumávány notebooky, na kterých budou tvořit své řešení soutěžní úlohy, a jestli mohou celou činnost organizátorů na jejich notebookech nahrávat. A jeden člověk si chtěl půjčit myš.

Poté jsme šli na večeři. Byla normální.

V 19,30 jsme měli vyzkoušet, že se můžeme přihlásit na místní počítače a že na nich je vše, co chceme. Já jsem zjistil, že klávesnice „Spojené státy (mezinárodní)“ místo „a“ píše „á“. Martin mi vysvětlil, že řešením tohoto problému je Linux.

Poté jsme šli zpět do relax zóny, kde jsem hodinu relaxoval, než mě to přestalo bavit a odešel jsem na pokoj (je to zhruba půl kilometru). Nevím, jestli si toho Martin vůbec všiml, ačkoliv jsem se snažil být při mém odchodu z relax zóny hlučný.

Highlight noci je, jak se Tomášovi povedlo vytopit velkou část podlahy našeho pokoje (paradoxně zejména kolem své postele), zatímco se v koupelně sprchoval.

Naše okno směřovalo směrem k letnímu kinu, takže jsme museli mít okno přes noc zavřené, abychom se mohli v klidu vyspat. To mělo bohužel za následek, že se ráno nedalo v klidu dýchat. S Tomášem jsme vstali v 7,00 (to začínala snídaně), našemu kolegovi to trvalo dalších dvacet minut.

Na FIMu v soutěžních místnostech vše fungovalo správně. Dvě minuty před začátkem soutěže tam nakráčel nějaký člověk a řekl: „Dobrý den, soutěž v programování, kategorie weby?“ Ještě neměl ani pořadové číslo, takže tam organizátoři museli na poslední chvíli jeho příchod řešit.

Samotný průběh soutěže ani následný oběd nebyl nijak zajímavý. Naopak odpolední program byl zajímavý velmi: Martina vůbec nenapadlo, co bychom mohli dělat, a tak jsme celé odpoledne leželi v postelích. Tam jsem stihl dočíst knihu, kterou jsem s sebou měl, což bylo velmi znepokojující.

Večeře opět nezajímavá, až na to, že byla celé tři hodiny po obědě.

Od 19,00 měla být přednáška. Měli jsme tedy hodinu a kus času nazbyt, a proto jsme s Tomášem Martinovi řekli, že se vydáme směrem k FIMu a že si cestou trochu zajdeme. Martina to uspokojilo, když jsme ho ubezpečili, že nás autíčko nezajede.

Ve městě měl právě probíhat něco jako divadelní týden, jak nám primátor oznámil na zahájení. Šli jsme se podívat do centra, kde jsme na Malém náměstí shlédli část nějakého něčeho, co se mi bude jen velmi těžce popisovat. Představte si hybrid mezi sportovním utkáním, hrou pro malé a komedií s těmi nejzákladnějšími vtipy, např. padáním na slupce od banánu apod.

Na Velkém náměstí je velké parkoviště. Žádné jiné otevřené náměstí přímo v historickém centru není.

Ještě je tam ale Pivovarské náměstí, které se nachází u krajského úřadu. Tam jsme shlédli část koncertu kapely The deep six, jejíž tvorbu jsem nenašel na Spotify, což je velká škoda, neboť se mi jejich tvorba líbila. Tomáš spekuloval o tom, jestli ty písně jsou vůbec jejich. Zpětně se domnívám, že, vzhledem k tomu, že jsou na portálu bandzone.cz, je.

Přednášky byly dvě, jedna o výhodách modulárního oproti monolitickému kódu na Arduinu a druhá o nedostacích IP, TCP, HTTP, HTTPS a internetu obecně.

Poté jsme mohli podávat protesty k předčasným výsledkům, které jsme již tehdy viděli. Tomáš mi říkal, že se mám pokusit nějaké body vyhádat, ale myslím, že i kdybych se pokusil, žádné by mi nedali – nebylo za co.

Tak jsem poslouchal dvě učitelky, které sloužili jako doprovod zřejmě právě těch moravských krajů. Křičely tam na své žáky a jedna říkala: „Dva frajeři mi chtějí jet vlakem. Že prý budou rychlejší než my!“

Noc nebyla odlišná od té předchozí až na jeden rozdíl: náš kolega si přispal o celou hodinu. Tak jsme zase vysvětlili Martinovi, že nás nepřejede autíčko, a vydali se na cestu po Hradci.

Vyhlášení bylo trošku zmatečné, organizátoři sami netušili, co se má dít. Už bylo dost, že alespoň našli aulu – před svou sobotní přednáškou to byl pro jednoho člověka poněkud problém. Na vyhlašování

webu se asi třetina soutěžících vůbec nedostavila. Jsem zklamaný, že se někdo velmi hádal a srazil mě na páté místo.

Dostal jsem nějakou knížku jménem „Budoucnost – 50 myšlenek, které musíte znát“. Nejlepší ceny, které jsem obdržel, jsou ale podle mě propiska a absolutně fantasticky vypadající sluneční brýle.

Vyhlášení skončilo o hodinu a čtvrt dříve, než mělo, tak dostal Martin geniální nápad, že bychom mohli jít do mekáče. Tak jsem se zeptal: „A musíme jít do mekáče?“

„Ještě můžeme jít do KFC.“ V tom okamžiku mi došlo, že moje otázka byla interpretována jinak, než jsem původně zamýšlel.

Poté někoho napadlo, že bychom se mohli pokusit sehnat místa v dřívějším vlaku. Tak jsme dojeli na nádraží, ale místa se sehnat nepodařilo. Tak jsem Martinovi vysvětlil, že jsem schopný a že mě nepřejede autíčko a místo toho, abych šel do KFC (nebo kam se to vydali), jsem si ten vlak alespoň vyfotil. Ten přejezd je od nádraží zhruba kilometr a půl.

Cestou k našemu vlaku se mezi námi proplétal kameraman TV Nova, který točil lidi odjíždějící z Hradce Králové na Letnou. Nutno říct, že jich bylo hodně. My jsme měli zarezervované kupé, ale v chodbě vedle nás stáli celou cestu z Hradce do Prahy asi tři lidé.

Cestou jsme si pouštěli Švestku od Járy Cimrmana, což bylo tematické a líbilo se mi to.

V Praze nám Martin vysvětlil, že se povinně uvidíme i příští rok a pak jsme se nějak rozešli. Já do metra, které opět po dlouhé době ukončovalo polovinu spojů na Dejvické. To mě zaskočilo.